

eller nærpaarørendes Fordel, men har medvirket til eller i alt Fald undladt at forhindre, at Bevillingen til Landbrugslotteriet blev given“.

Af Forhørene vedrørende Landbrugslotteriet og af Bilagene dertil fremgaar det, at Ritmester Clauson-Kaas i sin Henvendelse til Krigsministeriet om dettes Anbefaling paa en Ansøgning om Ret til Bortlodning af Heste og Vogne aldeles ikke talte om, at Servitutten ved Christiansholmsbatteriet skulde være tidsbegrænset. Da J. C. Christensen anbefalede Ansøgningen til velvillig Overvejelse i Justitsministeriet af Hensyn til Forsvarets Tarv, maatte han derfor gaa ud fra, at det var en stedsevarende Servitut, det her drejede sig om. Det var derfor ikke underligt, at han senere ikke vilde gaa ind paa en Tidsfrist af 5 Aar eller 15 Aar, men fastsatte 25 Aar. Dette maatte han betragte som en Indrømmelse fra Ministeriets Side, hvorfor han ikke vilde anbefale Udvidelse af Lotteriet, saaledes som Clauson-Kaas overfor Embedsmændene havde ønsket. I Krigsministeriet vakte det ingen Opmærksomhed, at Lotteriet i senere Skrivelser omtaltes som et Landbrugslotteri, thi Heste og Vogne — Hestene skulle græsse paa Arealerne ved Væddeløbsbanen — ere jo vigtige Faktorer i Landbrugets Virksomhed. Alberti forhandlede ikke med J. C. Christensen om Lotteriets Udvidelse, men denne kom som en Overraskelse for ham, og han var misfornøjet dermed, da han fik det at vide. Det oprindelige Andragende fra Clauson-Kaas er af 29. Juli 1905. Men det Andragende, hvorpaa han fik Bevillingen, er af 6. Oktober 1906, og dette er ikke anbefalet af J. C. Christensen, han har end ikke vidst noget om dets Fremkomst.

Af Forhørene fremgaar ligeledes, at Krigsministeriet ikke har blandet sig i Spørgsmaalet om Betalingen for Servitutpaaløget, 3 Kr. pr. Kvadratalen. J. C. Christensen undersøgte ikke nærmere, hvor stort et Areal det drejede sig om, da denne Side af Sagen var overladt til de militære Autoriteters Afgørelse, og han

tillagde ikke Talen om de 3 Kr. pr. Kvadratalen synderlig Betydning, da han ligesom Ministeriets Embedsmænd (jfr. Departementschef, Kaptajn Dahl) troede, at det „nærmest havde været et Forsøg paa at faa Krigsministeriet til at slaa af paa Fordringen om Servitutstens Varighed“.

I det hele fremgaar det tilstrækkeligt af Forhørene, at der intet har foreligget for J. C. Christensen i denne Sag, som har kunnet vække hans Mistanke om, at Alberti har villet misbruge sin Embedsstilling til egen Fordel, men hvorledes kan man da bebrejde ham, at han ikke har hindret Alberti deri? I øvrigt er det jo heller ikke ved Dom endelig fastslaaet, at Alberti har misbrugt sin Embedsstilling paa den nævnte Maade.

ad a. 2. J. C. Christensen „har afholdt den daværende Indenrigsminister fra eller i alt Fald undladt at tilskynde ham til at gøre sin Embedspligt“.

Der er intet i de foreliggende Forhør, der tyder herpaa. Anklagen er i enhver Henseende aldeles uden Holdepunkt, og ikke heller er der nogen Begrundelse for den subsidiære Del af Klagen, hvilket nærmere vil fremgaa af vore Bemærkninger til Klagen mod Berg.

ad a. 3. J. C. Christensen har ikke alene „forsømt at lade anstille Undersøgelse, men endog bestemt modsat sig, at en saadan overhovedet fandt Sted

og til Trods for disse Sigtelser og de foreliggende mistænkelige Omstændigheder med Hensyn til Albertis Forhold som Formand for Sparekassen

har opretholdt ham i hans Embedsstilling som Justitsminister indtil 24. Juli 1908.“

Rigsdagsforhandlingerne om de nævnte Beskyldninger ere endnu i saa frisk Minde, at vi finde det ufornuødent at komme dybere ind derpaa her. Beskyldningerne bleve fremsatte uden medfølgende Bevisligheder. Den ene af Anklagerne, Dr. Birck, udtalte om den andens (Borgbjergs) Anklagemateriale, at de 75 pCt. vare uden Betydning, og for de resterende 25 pCt. fremlagde hverken Dr. Birck eller Borgbjerg Beviser. Naar dertil kom, at den